

Reflecții despre Valdez

De: Jim Hohnberger

"Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos"
1 Timotei 2:5 Acesta era versetul biblic scris deasupra ușii bisericii valdeziene din secolul al XVI-lea pe care am vizitat-o în Alpii Italiei. În fiecare epocă au existat bărbați și femei dispuși să sufere dificultăți și privații extreme pentru a menține simpla credință biblică în puritatea ei. Marea ofensă a acestor valdezi a fost că nu s-au închinat lui Dumnezeu după voia bisericii din Roma. Ei nu ar accepta un „Așa spune biserica” pentru un „Așa spune Domnul”. Pentru aceasta au fost catalogați drept eretici, motivele lor impugnat, personajele lor jignite, scrierile lor suprimate, denaturate și mutilate. Persecutați și oprimați timp de sute de ani, și-au găsit refugiu în spatele înălțimilor impresionante ale munților din nordul Italiei. Aici au păstrat, cu mare pericol și greutate, vechea credință a apostolilor. Acesta a fost în mod special motivul fugii lor de puterea bisericii din Roma pentru a-și păstra libertatea de a se închina lui Dumnezeu în libertatea conștiințelor lor individuale.

Biserica Romei a vrut să uzurpe poziția de mediator între Dumnezeu și acești oameni simpli. **Voia ca ei să se uite la ea, să-i urmeze liniile directe, regulile și reglementările făcute de către om. Ea a vrut să fie conștiință pentru acești oameni, să-și ridice autoritatea peste autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.** Dar valdezii, în puritatea și simplitatea lor, au respins supremația bisericii din Roma și au susținut Biblia ca singura autoritate supremă și infailibilă și regula vieții și a credinței.

Valdezii erau hotărâți să-și păstreze loialitatea față de Dumnezeu și să păstreze dreptul la libertatea lor individuală de conștiință, de aceea a avut loc o separare inevitabilă. Dar te întreb, cine a fost schismaticul? Au fost valdezii care au continuat să se închine lui Dumnezeu în duh și adevăr? Sau era biserica Romei cu toate liniile directe, regulile și reglementările sale create de om? Cine, te întreb, depindea cel mai mult de Dumnezeu? Și cine era cel mai independent de Dumnezeu? Prieteni, mândra biserică ierarhică a Romei era schismatică și nu „Biserica din pustie”. Biserica Romei și-a pierdut dependența de Dumnezeu și de Cuvântul Său și a devenit cea mai independentă dintre toate.

Am crescut în această biserică din Roma, am fost învățat catehismul în loc de Biblie, mi-am mărturisit păcatele unui preot în loc de lui Dumnezeu, m-am rugat Mariei în locul lui Hristos, am participat la biserică duminică în loc de sâmbătă, m-am abținut de la a mânca carne vinerea, am folosit apa sfințită pentru a mă sfinți, am plătit bani pentru a scoate sufletele din purgatoriu, am obținut absolvirea de la un preot pentru încălcarea a ceea ce credeam că este legea lui Dumnezeu, m-am rugat Ave Maria pentru iertarea păcatelor și am sărutat inelul episcopilor în ziua confirmării mele. Pe scurt, am crescut cu înțelegerea, credința și practica că autoritatea bisericii a înlocuit-o pe cea a Scripturilor. Prin urmare, religia mea a fost alcătuită din lucruri exterioare, nu a existat o convertire reală a inimii, nu a existat o încredere adevărată în Hristos ca mijlocitor al meu zilnic și în Cuvântul Său ca o cale sigură pentru picioarele mele.

Prieteni, această biserică, biserica tinereții mele, a furat locul lui Hristos în viața mea. Ea devenise mediatorul meu, regulile și îndrumările sale create de om deveniseră baza experienței mele. Dar când aveam 30 de ani, Dumnezeu i-a trimis pe Paul și Ethel în viața lui Sally și a mea. Ne-au prezentat Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. După un studiu atent de peste 18 luni, am decis să ne alăturăm bisericii rămășiței lui Dumnezeu. Nu mai era necesar să urmez orbește sfaturile și decretele omului sau să înlocuiesc biserica cu mediatorul meu. Totul va fi testat prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Solo Scriptura” va fi regula noastră de credință. Chiar și în promisiunile noastre de a ne alătura bisericii rămășiței, confirmăm că „credem că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și constituie singura regulă de credință și practică pentru creștin”. De asemenea, am promis să „acceptăm prin credință dreptatea lui Hristos, recunoscându-L ca și mijlocitor al nostru”.

S-ar putea să vă întrebați, de ce nu ne-am alăturăm bisericii valdeze, biserica care a păstrat vechea credință timp de o mie de ani? Biserica care a trăit simpla credință pură a lui Hristos mai mult decât oricare altă biserică și a susținut Biblia ca singura autoritate supremă și infailibilă, deoarece este viață și credință. Mă doare inima să vă spun asta, dar această „biserică din pustie” a renunțat la Hristos ca singurul său mijlocitor și a fost de acord să accepte liniile directe create de om ale bisericii Romei pentru asigurarea păcii, numite așa în mod fals. Dar prieteni, aceste concesii nu s-au putut baza pe Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, valdezii au permis bisericii Romei să

devină un mijlocitor între ei și Dumnezeu. Așa a căzut biserica pură iar astăzi, dacă vizitați o biserică valdeză, veți găsi o profesiune nominală și o formalitate fără viață. Cât de teribil de trist au fost rezultatele aceluia moment nefavorabil și acelei decizii. Astăzi, a pierdut acea puritate și simplitate pe care le-a avut, împotriva oricăror pronosticuri de acum o mie de ani. A căzut într-o singură zi, în ziua în care a permis bisericii Romei să devină mediatorul ei și a acceptat liniile directe create de om pentru promisiunea păcii, numite așa în mod fals.

Timp de o mie de ani, valdezii au preferat să se supună pierderii bunurilor lor și chiar a vieții lor și a copiilor lor, decât să sancționeze amestecul cererilor umane cu preceptele divine. Dar acum, ei erau oboșiți, biserica Romei le oferea o favoare, care a fost de fapt întotdeauna adevăratul lor drept.

Care a fost această favoare acordată? Adică libertatea cultului protestant în limitele sale teritoriale. La ce a trebuit să renunțe valdezii, pentru această favoare, numită așa în mod fals? Au trebuit să accepte, printre altele, alungarea în exil pentru totdeauna, a lui Henri Arnaud, liderul lor credincios, precum și a altor pastori și oameni credincioși cu putere și virtute. Li s-a interzis să evanghelizeze sau să facă convertiți. Li s-a interzis să aibă o tipografie. Și li s-a interzis să vândă sau chiar să împrumute cărțile lor unui romano-catolic. (Vezi „Istoria valdenzilor” de J.A. Wylie). Pe scurt, li s-au refuzat multe dintre angajamentele, drepturile și privilegiile care constituie viața creștină. Astfel starea spirituală a valdezielor a dispărut. Deși mâna persecuției sângeroase nu mai putea fi pusă asupra lor, acum erau mai captivi decât atunci când erau vânați și tratați ca niște animale.

Principiile libertății conștiinței - rădăcina oricărei libertăți - au fost negociate pentru pace, numită așa în mod fals. Prieteni, au abjurat de drepturile inalienabile pe care Dumnezeu li le-a dat. Ei s-au lăsat supuși unor cerințe care nu erau prescrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Atâta timp cât oricare dintre noi face acest lucru, fie ca și indivizi, fie ca și trup al bisericii, cu siguranță vom cădea ca și ei. Cu toții trebuie să alegem să fim oameni deosebiți și separați ai lui Dumnezeu, indiferent de cost și de ceea ce ar putea crede sau spune alții.

Din zilele mele de apartenență la biserica Romei, am ajuns să renunț la acea supunere **oarbă** la învățăturile simplei autorității umane, fără fundamentarea autorității Cuvântului lui Dumnezeu, deoarece aceasta aduce întotdeauna și inevitabil sclavie.

De asemenea, am ajuns să văd că Biblia este o regulă perfectă și suficientă și că fiecare bărbat, femeie și copil are dreptul inalienabil de a urma Cuvântul lui Dumnezeu pentru propria îndrumare, practică și credință. Chiar și Isus, „a acționat independent de legile rabinice ... L-au îndemnat să primească maximele și tradițiile care fuseseră predate de rabinii mai în vârstă, dar el le-a cerut autoritatea în Sfintele Scripturi. *“Era gata să primească orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, dar nu putea să asculte de invențiile oamenilor”.* Elena G. White Hristos Lumina Lumii pg. 85 paragraful 1

Așa a fost cu apostolii când li s-a ordonat să nu predice doctrina lor despre Hristos, au răspuns conducătorilor bisericii evreiești și au spus: „*Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!*”. Fapte 5:29 Protestantismul pune puterea conștiinței deasupra magistratului și autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu deasupra bisericii vizibile.

Cele două mari probleme din toate timpurile, autoritatea și libertatea. Acestea sunt cele două nevoi care așteaptă să fie restaurate corect în biserică astăzi. Autoritatea, în Ghidul infailibil, și libertatea, libertatea de a urma acel Ghid, care este Hristos. Acestea două trebuie să meargă întotdeauna împreună, una nu poate exista fără cealaltă. **Libertatea fără autoritate este anarhie. Autoritatea fără libertate este sclavie. Aceste două mari nevoi trebuie fie să înflorească împreună, fie să moară împreună.**

Le datorăm mult valdenzilor care au plantat semințele Reformei care a început pe vremea lui Wycliffe, a luat mare amploare și putere în zilele lui Luther și va fi dusă mai departe până la sfârșitul timpului de către aceia dintre noi care sunt, de asemenea, dispuși să sufere toate lucruri „*din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.*”. Apocalipsa 1: 9

Acești valdezi din secolul al XX-lea sunt numiți cei 144.000 și vor fi alcătuiți din fiecare națiune, trib, limbă și popor care se vor lipi de Isus ca singurul lor Mediator și de Cuvântul lui Dumnezeu ca singura lor regulă de viață și credință. Vei fi unul dintre ei? Sau, ca și marea majoritate a creștinilor din trecut, precum și din prezent, îți vei pleca capul în fața altuia?